

MINISTER
KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

DOZ-OAiK.650.854.2018.AR.08.09

ZA ZWROTNYM
POTWIERDZENIEM ODBIORU

W	ZW	SE	SK	RF	OR
RGP	URZĄD GMINY WEJHEROWO W. PŁYNEŁO				GOPS
AW	Warszawa, 2018-10-26				ODO
RGN	09-11-2018				BCK
RP	Nr sprawy		Podpis		RZP i FZ
RSO	RIGK	RIS	ROSS	INF	RZK

Postanowienie

Po rozpatrzeniu zażalenia Wójta Gminy Wejherowo z dnia 23.07.2017 r. na postanowienie Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 13.07.2018 r., znak: ZN.5150.88.8.2014.TI, odmawiające uzgodnienia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Wejherowo w zakresie wprowadzenia funkcji mieszkaniowej jednorodzinnej oraz komunikacji i dodatkowo funkcji usługowej dla fragmentu terenu położonego w obrębie wsi Góra, ze wskazaniem w sentencji warunków, po spełnieniu których nastąpi uzgodnienie przedmiotowego projektu planu – działając na podstawie art. 20, art. 89 pkt 1 i art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.2017.2187 j. t. ze zm.), art. 17 pkt 6 lit. b i art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2017.1073 j.t. ze zm.) oraz art. 127 § 2 i art. 138 § 1 ust. 2 w związku z art. 144 Kodeksu postępowania administracyjnego

postanawiam:

- **uchylić zdanie pierwsze w ust. 3 warunków uzgodnienia** w brzmieniu: *należy ujawnić i poddać ochronie historyczne nasadzenia komponowanej zieleni wysokiej w obrębie planu, w tym: – i zastąpić je zdaniem następującej treści: ujawnić i objąć ochroną następujące historyczne nasadzenia komponowanej zieleni wysokiej w obrębie planu;*

- **uchylić ust. 5 tiret 4 warunków uzgodnienia**, w brzmieniu: *budynki istniejące o parametrach przekraczających w/w parametry ustalone dla nowej zabudowy, można uznać za zgodne z ustaleniami planu;*

- **w pozostałej części utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

Uzasadnienie

Po rozpatrzeniu wniosku Wójta Gminy Wejherowo z dnia 20.02.2017 r. Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków postanowieniem z dnia 30.03.2017 r., znak: ZN.5150.88.5.2014.TI, odmówił uzgodnienia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Wejherowo w zakresie wprowadzenia funkcji mieszkaniowej jednorodzinnej oraz komunikacji i dodatkowo funkcji usługowej dla fragmentu terenu położonego w obrębie wsi Góra, ze wskazaniem w sentencji warunków, po spełnieniu których nastąpi uzgodnienie przedmiotowego projektu.

W wyniku złożonego zażalenia Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego postanowieniem z dnia 5.06.2018 r., znak: DOZ-OAiK.650.503.2017.AR.05.16, uchylił ww. postanowienie w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. W toku postępowania zażaleniowego organ wyższego stopnia zwrócił się o opinię specjalistyczną

do Narodowego Instytutu Dziedzictwa sporządzoną w dniu 23.03.2018 r. Zbadawszy całość materiału dowodowego Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego wskazał, że poważne wątpliwości budzi zmiana sposobu zagospodarowania terenów historycznych pól uprawnych na obszarze wpisanym do rejestru zabytków na obszary zabudowy mieszkalnej lub użytkowej. Zmiana taka narusza bowiem wartości krajobrazowe tego obszaru jak też wartości przestrzenne układu ruralistycznego wsi Góra w analizowanej jego części. Dlatego przy ponownym rozpatrywaniu sprawy Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków obowiązany został odnieść się do powyższych okoliczności stanu faktycznego a następnie sformułować warunki uzgodnienia precyzyjnie określające zakres koniecznych zmian uzgadnianego projektu, tak aby po ich wprowadzenia przez organ samorządu terytorialnego przedmiotowy projekt uzyskał akceptację organu uzgadniającego.

Po ponownym rozpatrzeniu wniosku Wójta Gminy Wejherowo z dnia 20.02.2017 r. Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków zaskarżonym obecnie postanowieniem z dnia 13.07.2018 r., znak: ZN.5150.88.8.2014.TI, odmówił uzgodnienia przedmiotowego projektu planu, wskazując w sentencji następujące warunki, po spełnieniu których nastąpi jego uzgodnienie:

Na rysunku planu:

1. należy wykluczyć zabudowę w terenie 11.RM;
2. należy wykluczyć zabudowę w obrębie działki nr 76 (tereny 10.U i 2.MN);
3. należy ujawnić i poddać ochronie historyczne nasadzenia komponowanej zieleni

wysokiej w obrębie planu w tym:

- zachowane drzewa z nasadzenia alejowego po południowej stronie drogi 8.KDL (dotyczy trzech drzew liściastych oznaczonych na kopii mapy zasadniczej z zasobu Starostwa Powiatowego w Wejherowie, użytej jako podkład do wykonania rysunku projektu planu);

- 3 kasztanowce oznaczone w terenie 9.KDD (wg. w/w mapy zasadniczej), a włączone obecnie ogrodzeniem w obręb cmentarza;

- nasadzenia alejowe z drzew liściastych mieszanych – klony, lipy, dęby, kasztanowce – na działce nr 75 tj. w terenie 9.KDD – szpaler wschodni nasadzony jest na granicy z terenem 10.U, szpaler zachodni na granicy z terenem cmentarza (poza obszarem planu) i włączony obecnie ogrodzeniem w obręb cmentarza, którego przedłużenie stanowią wymienione wyżej trzy kasztanowce.

W tekście planu:

4. należy wprowadzić zmiany zgodnie ze zmianami na rysunku planu;

5. w jednostce 1.MN w obszarze „pozostałym” (tj. poza wydzieleniem „a-a”) należy skorygować parametry zabudowy tj.:

- ustalić wysokość nowej zabudowy mieszkaniowej na max. 8,5 m (poziom parteru 0,3), przy czym wysokość kalenicy nie powinna przekroczyć wysokości bezwzględnej 91,0 m n.p.m.;

- wysokość zabudowy pozostałej – max. 5,0 m (poziom parteru 0,3), - przy czym wysokość kalenicy nie powinna przekroczyć wysokości bezwzględnej 91,0 m n.p.m.;

- należy ograniczyć ilość kondygnacji naziemnych do dwóch (maksymalny wskaźnik intensywności zabudowy, przy 20% zabudowy na działce, winien wynieść 0,4 dla kondygnacji naziemnych);

- budynki istniejące o parametrach przekraczających w/w parametry ustalone dla nowej zabudowy, można uznać za zgodne z ustaleniami planu

W uzasadnieniu swojego postanowienia Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków wskazał, że historycznie obszary oznaczone symbolami 11.RM, 10.U i 2.MN były zlokalizowane poza niwą siedliskową miejscowości Góra i wolne od zabudowy. Ewentualna zabudowa na obszarze 11.RM wytworzyłaby sztuczną dominantę krajobrazową godzącą w wartości tego obszaru chronione decyzją wpisującą zespół ruralistyczny wsi Góra do rejestru zabytków. Z kolei dopuszczalność sytuowania zabudowy w jednostkach 10.U i 2.MN (tj. na terenie działki nr 76) wynikała z błędnej analizy mapy Prus Schroettera-Engelhardta z lat 1796-1802. Mapa ta posiada niską szczegółowość, zaś na wszystkich późniejszych opracowaniach kartograficznych obszar analizowany wolny jest od zabudowy. Taki też sposób zagospodarowania objęty został ochroną i z tych przyczyn zachowany rozłóg pól w obrębie działki nr 76 w całości należy wyłączyć spod zabudowy. Organ pierwszej instancji wyjaśnił też, że ujawnienie wskazanych w sentencji zespołów historycznej zieleni komponowanej oraz doprowadzenie ustaleń tekstu planu do zgodności z wskazanymi w warunkach uzgodnienia zmianami w jego rysunku, wynikają wprost z przepisów prawa. Natomiast korekta parametrów zabudowy w jednostce planistycznej 1.MN wynika z konieczności ochrony walorów krajobrazowych tej części miejscowości Góra, w tym istotnej dla historycznego układu ruralistycznego relacji widokowej pomiędzy wyniesieniem terenu, na którym usytuowany jest kościół a rozłogiem niwy pól oraz wyraźnej różnicy terenów pomiędzy usytuowaną w dole niwą domową a wznoszącymi się ponad miejscowość od wschodu polami. Ustalenie granicznego parametru wysokości na 91 m n.p.m. ma na celu umożliwienie inwestorom realizację budynków w bezpośredniej bliskości korony skarpy oddzielającej niwę domową od niwy pól, z jednoczesnym zachowaniem ww. walorów krajobrazowych w jednostce planistycznej 1.MN. Z kolei ograniczenie bezwzględnej wysokości budynków do 5 i 8,5 m, ustalenie maksymalnej liczby kondygnacji na dwie i ograniczenie wskaźnika intensywności zabudowy ma zapewnić, by nowa zabudowa nawiązywała swoimi parametrami do gabarytów zabudowy historycznej.

Na powyższe postanowienie, z zachowaniem ustawowego terminu, zażalił się Wójt Gminy Wejherowo, zarzucając organowi pierwszej instancji dowolne i wykraczające poza uprawnienia organu ustalenie zakazów – co do zasad kształtowania zabudowy, niezasadne pozbawienie właścicieli prawa do korzystania z własności w sposób, który nie narusza chronionego interesu publicznego oraz błędne uzasadnienie merytoryczne i faktyczne zaskarżonego postanowienia. W ocenie Wójta Gminy Wejherowo odmawiając uzgodnienia planu dopuszczającego zabudowę na terenie działki nr 76 Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków zmienił w sposób nieuprawniony swoje wcześniejsze stanowisko wyrażone w postanowieniu z dnia 26.06.2015 r. uzgadniającym poprzednią wersję planu. Zamiana tej wersji wynikała z uwag zgłoszonych przez właścicieli nieruchomości, które w ocenie Zażalającego się są uzasadnione przepisami regulującymi zasięg stref sanitarnych wokół cmentarzy.

W wyniku analizy akt sprawy, organ zażaleniowy zważył, co następuje.

Przepis art. 80 Kpa stanowi, że organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Jednocześnie, stosownie do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14.10.1999 r. (sygn. akt IV SA 1313/98), organ odwoławczy pełni kompetencje zarówno kontrolne, jak i merytoryczne. Oznacza to, że organ ten winien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całokształcie w aktualnym stanie prawnym.

Właściwość rzeczowa organu ochrony zabytków, w przedmiotowej sprawie, wynika z przepisu art. 20 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, zgodnie z którym: projekty i zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podlegają uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków w zakresie kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu.

Przepis art. 19 ust 1 i 3 ww. ustawy stanowi, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się, w szczególności ochronę: zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru i ich otoczenia; innych zabytków nieruchomych, znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków; parków kulturowych; w planie ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Warto też przywołać w tym miejscu przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Już w jej artykule 1 ust. 2 wskazano, że w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza: wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury; walory architektoniczne i krajobrazowe; wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych; wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (...). Ustalający zakres regulacji, jakie obejmuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, artykuł 15 stanowi, między innymi, że: w planie miejscowym określa się obowiązkowo: zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego; zasady kształtowania krajobrazu; zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej; szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy.

Objęte ustaleniami uzgadnianego projektu planu jednostki planistyczne: 1.MN, 11.RM, 10.U, 2.MN, 8.KDL i 9.KDD w całości zlokalizowane są na terenie Zespołu ruralistycznego wsi Góra wpisanego do rejestru zabytków decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 10.06.1985 r. pod numerem 944. Jak wskazano w ww. decyzji, *najcenniejszą częścią zachowanego układu ruralistycznego jest obszar wokół nawsia łączący się z zespołem dworsko-parkowym. Wybitne walory zachowanej struktury przestrzennej niwy siedliskowej, układu pól i wartości zabytkowe niektórych budynków mieszkalnych i gospodarczych oraz walory krajobrazowe decydują o wysokiej w skali regionu wartości zespołu, który należy chronić przed degradacją.* Przepis art. 3 pkt 12 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami stanowi, że historyczny układ ruralistyczny to przestrzenne założenie wiejskie, zawierające zespoły budowlane, pojedyncze budynki i formy zaprojektowanej zieleni, rozmieszczone w układzie historycznych podziałów własnościowych i funkcjonalnych, w tym ulic lub sieci dróg. Zatem, na obszarze historycznego układu ruralistycznego wsi Góra ochronie podlegają przede wszystkim układ przestrzenny wsi z jej otoczeniem, określony przez historyczne rozplanowanie placów i ulic, historyczny kształt i wielkość działek oraz ich sposób zagospodarowania, współzależność między zabudową, zielenią a otwartą przestrzenią, parametry przestrzenne zabudowy oraz jej dominujące formy kształtujące układ historycznego założenia.

W analizowanej części zespół ruralistyczny wsi Góra tworzą: wschodni kraniec nawsia z górującym ponad otoczeniem gmachem zabytkowego Kościoła, tereny historycznej niwy siedliskowej we wschodniej części miejscowości (odpowiadającej jednostce planistycznej 1.MN), otoczenie zabytkowego cmentarza z figurką Chrystusa Króla u rozwidlenia dróg 8.KDL i 9.KDD oraz tereny historycznych pól uprawnych w otoczeniu niwy siedliskowej

(tj. oznaczone na rysunku planu jednostki planistyczne: 11.RM, 4.R, 10.U, 2.MN i 5 R.). Ponadto, patrząc na zewnątrz historycznego układu urbanistycznego, w rejonie rozwidlenia dróg przy figurze Chrystusa Króla, zachowany jest unikalny krajobraz kulturowy z dwoma traktami obsadzonymi historyczną zielenią wysoką oraz rozciągającymi się za tymi traktami polami uprawnymi łagodnie wznoszącymi się ku górze (jednostki 10.U i 2 MN) – widoczny już na najstarszych mapach tej miejscowości ujawnionych w trakcie niniejszego postępowania. Także wschodnia niwa siedliskowa (obszar 1.MN) leży u podnóża skarpy wyznaczającej tereny pól uprawnych (obszary 11.RM i 4.R w sąsiedztwie terenów zabudowy). Z kolei patrząc z terenów wpisanych do rejestru zabytków pól uprawnych widzimy, że zabudowa historycznej wsi koncentruje się w obniżeniach terenu. Jak wskazano w decyzji wpisującej do rejestru zabytków zespół ruralistyczny wsi Góra, ochroną objęto nie samą zabytkową zabudowę ale przede wszystkim unikalny krajobraz kulturowy miejscowości z otaczającymi ją polami oraz obsadzonymi zielenią wysoką traktami – tworzącymi wartościowe powiązania widokowe pomiędzy miejscowością a jej otoczeniem, jak i w obrębie samej wsi.

Przepis art. 4 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami stanowi, że ochrona zabytków polega na podejmowaniu przez organ administracji publicznej działań mających na celu, między innymi: zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków; udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków; uwzględnianie zadań ochronnych w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego związany dyspozycją tego przepisu oraz uwzględniający stan faktyczny badanej sprawy i wskazane powyżej walory zabytkowe wpisanego do rejestru zabytków obszaru stwierdza, że przewidziana ustaleniami uzgadnianego projektu planu **zmiana sposobu zagospodarowania terenów historycznych pól uprawnych na obszarze wpisanym do rejestru zabytków na obszary zabudowy mieszkalnej lub użytkowej jest sprzeczna z zasadami ochrony zabytków. Działanie takie godzi w chronione wartości zespołu ruralistycznego wsi Góra mogące spowodować nieodwracalny uszczerbek dla tych wartości. Dlatego wprowadzenie przez organ pierwszej instancji zakazu lokalizacji zabudowy w jednostkach planistycznych 11.RM, 10.U i 2.MN jest trafne merytorycznie. Tereny te powinny bowiem pozostać zagospodarowane w takim charakterze, w jakim objęto je ochroną konserwatorską.**

Odnosząc się do warunku ust. 3 należy podkreślić, że ustalenia planu a co za tym idzie również warunki uzgodnienia muszą wskazywać konkretny zakres zmian koniecznych dla ochrony wartości zabytkowych danego obszaru, jakich dokonać należy w uzgadnianym projekcie. Oznacza to, że warunki te nie mogą przyjmować formy propozycji rozwiązań wariantowych lub listy zbioru otwartego, jak zostało to sformułowane w zdaniu pierwszym ust. 3. Dlatego zdanie to wymagało korekty w zakresie wskazanym w tiret 2 sentencji niniejszego postanowienia. Jednocześnie samo ujawnienie zespołów zabytkowej zieleni jest obowiązkiem organu planistycznego wynikającym wprost z przywołanych już powyżej przepisów prawa. Organ pierwszej instancji wskazał trzy tego typu zespoły i w tym zakresie jego żądanie należy uznać za prawidłowe merytorycznie i nie naruszające przepisów prawa.

Ustalona w ust. 4 warunków uzgodnienia zasada doprowadzenia ustaleń tekstu planu do zgodności z rysunkiem jest słuszna, gdyż wynika z samej istoty stanowienia przepisów prawa miejscowego. Przepisy te nie mogą rodzić wątpliwości interpretacyjnych i muszą

odpowiadać ogólnym zasadom stanowienia prawa ustalonym w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz.U. 2016.283 j. t.), na które wskazuje § 143 tego rozporządzenia.

Za trafne należy uznać również ograniczenia w parametrach zabudowy, o których mowa w ust. 5 warunków uzgodnienia. Wynikają one w wskazywanych wcześniej wartości zabytkowych chronionego układu ruralistycznego, w tym z cech tradycyjnej zabudowy na jego obszarze. Jak wynika ze znajdujących się aktach sprawy „Zaleceń Konserwatorskich do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentu wsi Góra w Gminie Wejherowo” opracowanych przez specjalistów z Oddziału Terenowego w Gdańsku Narodowego Instytutu Dziedzictwa – zabudowę historyczną na analizowanym obszarze tworzą budynki mieszkalne murowane o prostej, zwartej bryle na planie prostokąta, jednokondygnacyjne; budynki gospodarcze drewniane, ceglane lub kamienne, dachy dwuspadowe o kącie nachylenia połaci wynoszącym ok 45° (niekiedy dachy spłaszczone o kącie nachylenia 15-30° oparte na ścianie kolankowej). Wysokość tych zabudowań nie przekracza zasadniczo 6 m. Zatem, ustalenia parametrów zabudowy zawarte w warunkach uzgodnienia dopuszczają do korzystniejszych dla inwestorów, niż w przypadku zabudowy historycznej, parametrów, jednak bez tworzenia degradujących chronione wartości dominant. Z tych też przyczyn należy uznać żądanie odnośnie zmiany parametrów zabudowy sformułowane w ust. 5 warunków uzgodnienia za słuszne merytorycznie i nie naruszające przepisów prawa.

Za wadliwy należy uznać jedynie ust. 5 tiret 4 warunków uzgodnienia w brzmieniu: *budynki istniejące o parametrach przekraczających w/w parametry ustalone dla nowej zabudowy, można uznać za zgodne z ustaleniami planu*. Organy ochrony zabytków nie posiadają ustawowej kompetencji do określania zgodności z ustaleniami projektu planu istniejącej na danym terenie zabudowy, dlatego warunek tej należało w całości uchylić.

W tym miejscu należy się jeszcze odnieść do treści Mapy Prus Schroettera-Englhardta z lat 1796-1802. W ocenie organu wyższego stopnia, niezależnie od niskiej szczegółowości tej mapy nie można na jej podstawie stwierdzić, że tereny położone w widłach drogi na Paradyż i drogi na południe za cmentarzem (tj. jednostki planistyczne 10.U, 2.MN, 5.R i 6.R) były wówczas zabudowane. Jeśli nawet uznać, że obiegające miejscowość od południa i północnego zachodu szrafowania to oznaczenie terenów zabudowanych (nie zaś nachylenia stoków z towarzyszącymi im zadrzewieniami), to tak rozumiany obszar zabudowy kończy się właśnie na oddzielającej działkę nr 76 od cmentarza drodze na południe. Zatem zabudowa odwzorowana na tej mapie wypełnia teren również współcześnie zabudowany między drogą zatylną, której część stanowi zorientowany równoleżnikowo odcinek ulicy Kaszubskiej, a historycznym traktem dzisiejszej ulicy ks. Felskiego. Natomiast obszar ww. jednostek planistycznych podobnie jak współcześnie, także na przełomie XVIII i XIX wieku pozostawał wolny od zabudowy. Dlatego mapa z lat 1796-1802 nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że obszary jednostek planistycznych 10.U i 2.MN były w przeszłości zabudowane. Wprost przeciwnie, mapa ta wskazuje, że co najmniej od końca XVIII wieku znajdowały się tu rozłogi pól wydzielone od miejscowości dwoma prostopadłymi względem siebie traktami, które w sąsiedztwie ich skrzyżowania wyróżnione były zielenią lub ziemnymi obwałowaniami traktów (z czasem obsadzanych zielenią).

Na zakończenie, należy wskazać Załóżającemu się, iż zachowanie dotychczasowego przeznaczenia gruntów w jednostkach planistycznych 11.RM, 10.U i 2.MN w żadnym zakresie nie narusza obecnych praw właścicieli tych gruntów do korzystania z nich w sposób właściwy

rolniczemu przeznaczeniu. Ustalenia uzgadnianego projektu planu w żadnym zakresie nie limitują swobody upraw tych gruntów, dlatego zarzut naruszenia konstytucyjnego prawa własności, w rozpatrywanym przypadku należy ocenić jako nieuprawniony. Natomiast zmiana przeznaczenia tych gruntów zaproponowana w uzgadnianym projekcie godzi w istotny interes społeczny na straży którego stoją orany ochrony zabytków, w tym przypadku w wartości zabytkowe Zespołu ruralistycznego wsi Góra wpisanego do rejestru zabytków decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 10.06.1985 r.

W tym stanie rzeczy należało postanowić, jak w sentencji.

Postanowienie niniejsze jest ostateczne w administracyjnym toku instancji.

Strona, która uważa, że postanowienie to narusza prawo, może wnieść na to postanowienie skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Wpis sądowy od skargi wynosi 100 zł. Stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania, może być przyznane prawo pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych w całości lub w części oraz ustanowienie adwokata albo radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy wolny jest od opłat sądowych.

Z up. Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego
Podsekretarz Stanu
Generalny Konserwator Zabytków

dr hab. prof. IH PAN Magdalena Gawin

Otrzymują:

1. Wójt Gminy Wejherowo, Osiedle Przyjaźni 6, 84-200 Wejherowo
2. Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków, ul. Dyrekcyjna 2-4, 80-852 Gdańsk
3. a/a